

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/65/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614010207
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3614010207.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. októbra 2015 prejednal odvolanie obžalovaných

X) M. U.
nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom M. Q. Q. č. XX, t.č. v mieste bydliska,

X) H. U.
nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom O., prechodne bytom M. Q. Q. č. XXX,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 2T/139/2014-197 zo dňa 01.04.2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. z r u š u j ú s a v napadnutom rozsudku výroky o trestoch u oboch obžalovaných.

Pri nezmenenom výroku o vine sa podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaní M. U. a H. U. o d s u d z u j ú podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. k trestu povinnej práce vo výmere 200 (dvesto) hodín.

Podľa § 55 ods. 1 Tr. zák. sú odsúdení povinní vykonať trest povinnej práce najneskôr do 1 (jedného) roka od nariadenia výkonu tohto trestu.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 2T/139/2014-197 zo dňa 01.04.2015 boli obžalovaní M. U. a H. U. uznaní vinnými z prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pretože dňa 01.03.2014 v čase o 19,18 hod. v železničnej stanici M. nad Q. pri lavičke na krytom nástupišti najskôr obžalovaný M. U. pristúpil k A. U., ktorý tam ležal na lavičke, pričom sa A. U. spýtal, prečo sa vyhrážal jeho matke a rodine, načo sa A. U. postavil a zahnal sa rukou na obžalovaného M. U., ktorý sa uhol a následne A. U. minimálne dvakrát udrel päťou do tela a do oblasti hlavy a dvakrát kopol nohou do tela, následne ho obžalovaný M. U. chytil okolo hlavy rukou, čo využil obžalovaný H. U. a kopol A. U. kolenom do hlavy, v dôsledku čoho A. U. spoločne s obž. M. U. spadli na zem, pričom A. U. ležal tvárou k zemi a obž. M. U. bol na ňom a udieral ho opakovane päťami do oblasti hlavy a rebier, pričom v ďalšom útoku na A. U. sa snažili zabrániť D. U. a M. U., avšak obžalovaný H. U., ktorého sa A. U. snažil chytiť za nohu poškodeného A. U. jedenkrát kopol ľavou nohou do oblasti hlavy, pričom uvedeným

konaním obvinení spôsobili poškodenému A. U. exkoriácie na dorze nosa, brade a vľavo temporálne, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrovanie, bez narušenia obvyklého spôsobu života poškodeného.

Boli za to odsúdení obžalovaný M. U. podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný H. U. podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože bol napadnutý odvolaniami oboch obžalovaných, ktoré títo podali proti výroku o treste. Obžalovaný U. v odvolaní poukazoval na okolnosti prípadu, keď ku konfliktu s poškodeným došlo na základe násilného správania voči jeho matke a na to, že na železničnej stanici bol následne aj on napadnutý poškodeným. Pokiaľ sa týka jeho predchádzajúcich odsúdení, podľa jeho názoru tieto súd prvého stupňa nemal brať do úvahy, pretože tieto sa týkajú druhovo úplne inej trestnej činnosti, spočívajúcej v zanedbaní povinnej výživy. Vzhľadom na jeho vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní a oľutovaní trestnej činnosti, ako aj k tomu, že si našiel riadne zamestnanie a žije riadnym životom, mal súd prvého stupňa vziať tieto skutočnosti do úvahy a uložiť mu trest odňatia slobody s podmieneným odkladom. Je toho názoru, že aj takto uložený trest splní svoj účel. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, prípadne aby rozsudkom vo veci rozhodol sám v zmysle jeho odvolania.

Obžalovaný H. U. v odvolaní taktiež namietal, že trest odňatia slobody nepodmienečne je neprimerane prísny vzhľadom na okolnosti prípadu, spôsob spáchania činu a jeho následok. Poukazoval na to, že on konflikt nevyvolal a snažil sa len chrániť obžalovaného U., ktorý je jeho švagrom. Ďalej poukazoval, že so svojou družkou sa starajú o tri deti, pričom štvrté dieťa čakajú. Výkon trestu odňatia slobody by podstatne negatívne ovplyvnil jeho rodinu a jemu blízke osoby, pretože hlavne oni by takýmto spôsobom utrpeli najväčšiu ujmu. Žiadal, aby krajský súd prehodnotil uvedené okolnosti a uložil mu trest povinnej práce, prípadne peňažný trest, ktorých výkon považuje pre svoju nápravu a splnenie účelu trestu za postačujúci.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach navrhla odvolania obžalovaných podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní obžalovaných podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní vykonal verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť obžalovanými napadnutých výrokov o treste rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolaniam obžalovaných je možné vyhovieť. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obaja obžalovaní na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa vydali vyhlásenie o vine a odvolací súd preskúmal dôkaznú situáciu najmä z hľadiska chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v tomto smere nezistil žiadne pochybenie, ktoré by odôvodňovalo takýto postup. V spisovom materiáli sa nachádza celá rada dôkazov preukazujúcich trestnú činnosť obžalovaných, a teda ich vyhlásenie o vine má oporu v dôkaznej situácii a bolo ho možné prijať.

Odvolací súd však pri svojom rozhodovaní o odvolaniach obžalovaných viac vzal do úvahy okolnosti prípadu a osoby obžalovaných a dospel k záveru, že na prevýchovu týchto a splnenie účelu trestu nie je potrebné vplyvať priamym výkonom trestu odňatia slobody. Zo spisového materiálu skutočne vyplynulo, že to bol práve poškodený, ktorý najprv vyvolal fyzický konflikt s matkou obžalovaného U. a na železničnej stanici to bol on, kto prvý napadol obžalovaného U.. Aj keď tento obžalovaný bol v minulosti súdne trestaný a bol vo výkone trestu odňatia slobody, odvolací súd vzal do úvahy jeho námietky spočívajúce v tom, že išlo o druhovo úplne inú trestnú činnosť spočívajúcu v zanedbaní povinnej výživy.

Pri rozhodovaní odvolacieho súdu zavážila aj tá okolnosť, že obžalovaný si v súčasnej dobe našiel stále zamestnanie a žije riadnym životom. Obdobne pri posudzovaní odvolania obžalovaného U., vzhľadom na okolnosti prípadu, ktoré sú vyššie uvedené, ako aj na to, že fyzického násillia voči poškodenému sa dopustil v menšej miere ako obžalovaný U. - dvoma kopnutiami, ale aj na jeho postoj k trestnej činnosti, keď sa doznal a dal vyhlásenie o vine a napokon aj na jeho sociálnu situáciu, dospel odvolací súd k záveru, že ani na tohto obžalovaného nie je potrebné vplývať priamym výkonom trestu odňatia slobody. Odvolací súd je presvedčený, že účel trestu, tak ako má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zák., môže byť u týchto obžalovaných splnený aj uložením iného - výchovného trestu, konkrétne uložením trestov povinných prác u oboch obžalovaných.

Odvolací súd preto podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušil v napadnutom rozsudku výroky o trestoch u oboch obžalovaných a keďže mu v tom nebránilo ustanovenie § 322 ods. 3 Tr. por., rozhodol vo veci rozsudkom sám tak, že uložil obom obžalovaným tresty povinných prác vo výmere 200 hodín. V prípade, ak by obžalovaní tento trest riadne nevykonali, resp. ak by v čase výkonu tohto trestu nevedli riadny život, hrozí im premena tohto trestu na nepodmienečný trest odňatia slobody tak, že za každé dve hodiny nevykonanej práce sa nariadi jeden deň nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol preto odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.